

BARANYA NIKOLETTA

Nevelőapám

Bántott már valaki? Bántottak már igazán? Olyan, akit szeretsz. Bántott már? És nem véletlenül! Nem figyelmetlenségből. Nem feledékenységből. Nem tisztetlenségből, elszólásból, tudatlanságból. Azért, mert akarta. Azt akarta, hogy fájjon neked. És nem is az fájt, amit tett. Hanem, hogy miért tette. Éreztél már így? Bántott már valaki igazán?

Azt is akarta, hogy félj. Rád akart ijeszteni. Azt akarta, hogy veszíts el minden komfortot és kontrollt az életedből. Azt akarta, hogy ne maradjon semmi, csak ő. Hogy tőle függjön az életed, és ezzel megszabolhasson. Ezt akarta. Így is tett. De addigra már inkább elveszíténél mindent, csak menjen ő is velük. Lennél inkább nincstelen, csak ő ne bántson többet! Éreztél már így? Akartál nincstelen lenni?

És te nem tudtad, hogy mit kellene csinálnod. Fogalmad se volt, mi lenne jó, vagy legalább kevésbé rossz. Nem tudtad, mert eddig bármit is tettél, az rossz volt. Nem tudtál semmit, csak azt, hogy nyűg vagy. Azt, hogy mindig rosszat teszel. Egy semmi vagy. Egy senki. Nem érsz semmit. Bármikor kirúghatnak. Nem a te házad. Az örökös terrorban élni. Mikor azt sem tudod, mikor mosolyognak rád, mikor vicsorognak rád, ha elhagyod a szobádat. Nem is

mersz kimenni. Kicsi a szoba, nincs bent hűtő, éhes is vagy. De kihagyod a vacsorát is, csak ne kelljen kimenni. Már nem is iszol, mert messze a vécé. Még véletlenül összefutnátok. Ismerős? Szomjasan, száraz torokkal a másfél literes ásványvíz mellett? Az az igazi szomjúság. És közben még sírsz is. A könynyeid sósak, és csak szomjasabb leszel. Éreztél már így?

És tudod, hogy nem lesz másképp holnap se. Évek óta számolsz vissza, mikor mehetsz el anélkül, hogy megbántanád anyádat. Mert őt szereted, ahogy ő is téged. De anyád őt is szereti. És ő nem fogja abba hagyni, amit csinál. Mert ő így szereti. De olyan messze még a tizenhét. És hova mész majd? És miből? Akár az utcára is. Csak el innen. Mert meleg a családi fészek. Annyira meleg, hogy évek óta lánghol is. És te nyeled a füstöt. És te égsz benn. És mégse futsz el. Éreztél már így?

Évekig hallgattad, milyen önző is vagy te. Erre elmenekülnél egyedül? Hátrahagyva anyukádat és testvéreidet? Vele? Szeretik őt. Ő is őket. De téged is szeretett. Mégis ilyen lett. Tényleg lennél olyan önző, hogy megteszed? Bennhagynád őket a tűzben? Hisz tudod, ha az ajtó kinyílik, a lángok magasabbra csapnak. Ki kéne őket is rántani. De hogyan. Ők szeretik a tüzet. Úgy, ahogy egykor te is szeretted. És nem tudod, mit kellene tenned.

Éreztél már így?

MIKLYA EMESE SÁRA

Magány

Két éve nem beszéltek egymással. Károly mindig is csendes ember volt, nem érezte bűnnek a magányát. Két év. Néha súlyosnak tetszett az idő, néha pedig egészen könnyűnek, csak nézett ki az ablakon át, életeket figyelt, jó volt neki ez így. Magdolna amúgy is az életet választotta, a nagyváros meg a panelház, a nyüzsgés volt mindig is az első. Néha ránézett az öreg fotóra, emlékezett még a füledt levegőre, a tarkóját meg-megcsapó szellőkésekre, a hídon álltak. Hiába mondta, hogy nem a legromantikusság egy lánchidas fotó, Magdi kötötte az ebet a karóhoz, ez a divat, tessék csak mosolyogni, szájon csókolni, ölbe venni, amit a fotós kér. Aztán vissza a vidékre, a szép fehér ruha a szekrényben végezte, beleszáradt a tisztaság, szálai közé bevette magát a keménység. Egyszer, igen, egyszer bement a nagyszobába Panka, ki-

csi volt még. Meztláb totyogott végig a tyúkszaros udvaron, a fehér csipke büzlött. Magdi utána hosszú órákon át nézte magát a tükörben, szidta az életét – gondosan artikulálva, mert utálta a tájszólást.

Károly ült, nézett ki az ablakon, életeket fejtegetett, a régi fotót nézegette a szemközti polcon, két éve már, hogy nem beszéltek.

Panka leérettségizett, ezzel volt tele a falu. Csak kevesek végezték el a középiskolát, pláne, akik tovább is tanultak. Magdi dagadt a büszkeségtől, az én lányom, ugye, mert a nevelés, igen, azon múlik minden. Károly, lódulj a konyhába, ez nálunk, tudják, már csak így megy, az öreg paraszt, hát nem tőle örökölte az észet, az biztos. A férfi felállt – persze, hogy segített, nem akart megint a kutyával aludni, fröccsöt akart és televíziót.

Aztán csak egy cetlit talált az asztalon, Pestre mentem a gyerekekkel, a papírokat majd írd alá.

Csendes volt a ház, csendesebb, mint valaha. Itt nem volt bűn a magány.